

ÄR DET DAGS ATT OMSKRIVA BÖNEN FADER VÅR?

© Kristina Wennergren

- **DEBATTEN OM INNEHÅLLET I EWERT TAUBES TEXTER**
 - **KYRKANS TRADITIONER**
 - **TACKSÄGELSE I STÄLLET FÖR BEDJANDE**
 - **BÖNEN FADER VÅR**
 - **EN MODERN GRANSKNING AV BÖNEN FADER VÅR**
- **FÖRSLAG PÅ ÄNDRING AV BÖNEN/TACK TILL SKAPELSEN**
 - **JAG BEKRÄFTAR GUD I MIG**
 - **GUD**

DEBATTEN OM INNEHÅLLET I EWERT TAUBES TEXTER

Debatten om innehållet i Ewert Taubes älskade sånger fick mig och många med mig att förstå vilket heligt ämne detta är. Att kritisera och ifrågasätta denne nationalskald är mer eller mindre tabu. "Rör inte vår nationalskatt, antasta inte vårt nationalarv!"

I stället för att titta på ordens verkliga betydelser, har debatten kretsat kring huruvida vi ska fortsätta sjunga hans sånger eller inte. Men ordens innehåll berättar för oss om den tid ur viken Ewert var född. Vi går tillbaka över hundra år i tid. Hans texter är ett stycke historia, men inte bara det utan även nostalgi över en svunnen tid.

Sett utifrån tvåtusentalets perspektiv är kritiken befogad. Men visst får vi lov att vara nostalgiska, och kanske rent av lite sentimentala över gamla tider, vilka påminner oss om våra närmaste förfäder som lämnat den här tillvaron men som ändå är en del av det arv vi bär med oss. Och visst får vi lov att i backspeglarna konstatera att det är nya tider nu. Det är en naturlig summering av att vi har gått framåt i utvecklingen, ett avstamp till ännu nya tider. Jag tror på att vi kan titta på det hela med nyktra ögon utan att peta ner Ewert från den piedestal många vill att han ska sitta kvar på. Han förtjänar fortsatt hyllning trots granskning och kritik i ett nytt millenium.

Debatten fick mig inte bara att fundera på Ewert Taube och den stora personlighet han var. Redan som ung kände jag förståelse för att Astrid Taube måste ha haft det svårt. Hon hade en man som var borta långa tider från familjen, som uppenbarligen hade många andra kvinnor, som drack för mycket alkohol och som sedermera även fick problem med spriten, som var en fri själ som kom och gick som han ville, som inte delade familjens bekymmer eller tog del av dagliga problem med barn och skolor och annat som hörde familjelivet till. Han var en betraktare av livet som gjorde visor av sina dagliga upplevelser. Han blev en naturlig del av alla svenskar, lika kär som livet självt. Få invandrare har av naturliga skäl en sådan relation till denne svenske nationalskald.

Jag uttryckte dessa mina funderingar för en konstnärsvän som protesterade, som ville behålla sin idolbild av Ewert. Han förnekade de svårigheter som jag antog att Astrid hade haft, inte bara som maka och mor utan även som konstnär som kanske förtjänade lika mycket uppmärksamhet som sin man, men som inte blev erkänd som konstnär förrän på gamla dar. Min konstnärsvän var likadan som Ewert, mentalt fri och obunden och försvarade sin rätt till ett ansvarsfritt och mansdominerande liv.

Jag förstod redan då hur tabubelagt detta ämne var och bestämde mig för att vara tyst och inte skrapa på ytan mer på begreppet Ewert Taube, denne helige man. Det tog mig nästan tjugo år att yppa mig i fallet igen.

Allt detta sagt i allra största respekt för både Ewert och hans familj. Vad vore Sverige utan vår älskade Ewert som så tydligt levandegjort allt det som nu är minnen ur en svunnen epok i vår historia?

För min del var frågan inte avslutad. Den låg i träda tills den allmänna debatten startade i november 2002. Det blev en folkstorm som väckte mina inre tankar till liv igen. Den fick mig att fundera vidare. Jag tänkte på att det är mycket som fortfarande är tabubelagt i detta upplysningens tidevarv. Kyrkan har varit oantastbar, men jag har både antastat den och gått ur den. Kyrkan skulle säkert kalla mig "New Agare" med en viss rätt men med massor av förbehåll i jämförelse med det som går utanför det jag kallar *Den Nya Tidsålderns äkta kärna*.

Om detta har jag skrivit i boken "*Den Nya Tidsåldern – vad den är och inte är*". Det finns det jag kallar äkta New Age, och det finns det som spårar ur och som inte har någonting med Den Nya Tidsålderns renodlade, äkta, innersta kärna att göra.

KYRKANS TRADITIONER

Tankarna vandrade vidare, och i mitt fortsatta funderande insåg jag att även *bönen Fader Vår* har varit och är helig för många människor. Redan som liten avsa jag mig orden och dess innehåll. Jag talade med Gud på mitt eget sätt.

Är det meningen att bönen bara ska rabblas utan tanke på vad orden egentligen säger? Jag har frågat mig många gånger om det är någon som har tittat närmare på orden i bönen Fader Vår. Är den alltför helig för det? Är det någon som offentligt granskat dem? Inte vad jag vet.

Men jag tror att många människor med mig skapar sina egna böner med innehåll som passar dem bättre än färdigskrivna böner vars innehåll inte alls stämmer med deras inre övertygelser. Dessa människor vill ha en egen unik relation med sin egen inre Gud. Detta är hädelse enligt svenska kyrkor som vill att människorna ska fortsätta tro på kyrkans Gud, den straffande och vredgade guden som endast älskar de bibeltrogna. Men kyrkan ger dubbla budskap vad gäller detta. När människor råkar illa ut, när någon är hårt drabbat av "ödet" eller när någon dör, då är man kravlöst älskad av Kyrkans Gud.

”Du ska inga andra Gudar hava jämte mig.” Kyrkan understryker en egoistisk Gud som vill vara ensam makthavare.

Gud har som bekant minst 1000 namn; Gud, Gudomen, Universum, De Komiska Krafterna (The Cosmic Forces) eller vad vi föredrar att kalla den Gudagnista som håller hela Alltet vid liv.

- Låtom oss bedja, säger prästen.

Bedja. Ordet *be* berättar om att vi måste be för att få. För min egen del handlar det hellre om samtal med Gud. Och när vi har kommit dithän att vi lever med en konstant öppen förbindelse med gudomen behöver vi inte ens orden, då är vi automatiskt inkopplade till Gud i varje stund varje dag. Då har vi en ordlös kommunikation som aldrig försvinner annat än att jag själv stängt av och går vilse i livet.

I min bok *Inre Harmoni* (1988) har jag beskrivit bönen som för mig går bortanför själva bedjandet. Den som upprepar bönen och tigger och ber Gud om något, kanske i skräck och fasa med knutna händer och vitnande knogar, lider brist på tillit menar jag, tillit till att det bästa sker oavsett vad som sker. Ur vårt lilla myrperspektiv kan vi inte se meningen med allt som sker, men den som vågar överlämna sig till Högre Makter ser att det fungerar bättre än då man själv ska styra allt.

Så fort jag *ber* sätter jag mig själv i ett underläge gentemot Gud och erkänner min litenhet inför denna kraft. Ska Gud ta mig till nåder och ge mig det jag anser att jag behöver eller längtar efter? Detta rimmar illa med min ödmjuka tanke att Gud finns i mig och att vi är ett. För det betyder att när jag *ber* ger jag avkall på min enhet med Gud. Då är det ingen självklarhet längre att jag är en del av det gudomliga flödet. Då bekräftar jag att Gud är utanför mig och förstärker den separationskänsla kyrkan vill att vi ska ha mellan oss själva och Gud.

Gud är för mig en gudomlig kraft, vilken vi alla är genomsyrade av. Den är i oss och utanför oss. Den finns på Jorden och i rymden. Den finns i vårt universum och i andra universum ännu längre bort. Det finns ingen plats där Gud inte finns. Den är utan personifiering och utan kön. Den strävar inte efter makt. Den bara är, och den är fullkomligt rättvis och oändligt kärleksfull.

Lagen om orsak och verkan är obönhörlig och undervisar mig, visar mig vägen och gör mig ödmjuk. När Gud och jag är intonade till varandra, hela tiden, vet jag att det som sker ska ske. Då vet jag att jag med fortsatt intoning till gudomlig vägledning alltid gjort mitt bästa för att det bästa ska ske.

TACKSÄGELSE I STÄLLET FÖR BEDJANDE

Människor tror mindre och mindre på organiserade religioner och en personifierad Gud. Själv tror jag på att Guds/Universums överflöd finns för oss alla att ta för oss i tacksamhet och glädje. För mig har därför *uttryckandet av tacksamhet* fått en större kraft än själva bedjandet.

Jag tror på de kosmiska lagarna. En av dem, *tacksamhetslagen*, säger: *ju mer tacksamma vi är, desto mer får vi att var tacksamma för*. Detta betyder att jag för att få, behöver vara villig att öppna mig för de gåvor som finns tillgängliga och som kommer till mig.

En annan kosmisk lag, *överflödslagen*, säger: *ju mer vi tar för oss av överflödet, desto mer kommer till oss.....så hellre än att be, vill jag tacka för livets överflöd och bli en del av det naturliga flödet som sätts i rörelse så fort vi erkänner att det finns. Min tacksamhet bekräftar då min enhet med Gud.*

Den som inte tror på sitt eget värde som människa lever i onödig fattigdom hela livet. På detta vis skapar vi själva materiell mental, själslig och andlig fattigdom.

BÖNEN FADER VÅR

Låt oss ta en närmare titt på bönen Fader Vår.

*Fader vår som är i himmelen
Helgat varde ditt namn
tillkomme Ditt rike
ske Din vilja
såsom i himmelen så ock på Jorden
vårt dagliga bröd giv oss idag
och förlåt oss våra skulder
såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro
ty riket är Ditt
och makten och härligheten
i evighet
Amen*

Så här har den skrivits, lästs och rabblats i alla år. Men är det en bön som stärker oss, höjer våra vibrationer och integrerar Gud i oss? Eller kan den skrivas om så att den får oss att lämna status quo och börja gå framåt i utvecklingen och ge mer styrka åt oss själva och varandra?

EN MODERN GRANSKNING AV BÖNEN FADER VÅR

Vi stavar stort D i Du, Din och Ditt och bekräftar min litenhet inför Gud som jag inte tror på och inte vill vara med om att vidmakthålla. Jag tror hellre på att jag är en del av Gud, och att jag har möjlighet att både älska och skapa på samma sätt som denna oerhörda kärlekskraft vi kallar Gud. När människan erkänner sin enhet med Gud kommer vi att börja skapa underverk.

Fader vår...

En skapande kraft, som gudomen är, kan vara en faderlig/maskulin och moderlig/feminin, men inte bara det ena eller det andra. Den patriarkiska tiden är snart förbi. Ska vi nämna fadern ska vi även nämna modern. *Gud är utan kön.*

...som är i himmelen...

Gud är inte i en himmel långt borta. Gud är både på Jorden och i himmelen. Gud är här och nu. Gud är i oss och utanför oss. Vi är inte separerade från Gud. Vi är ett med Gud. *Gud är överallt.*

...helgat varde ditt namn...

Hans/hennes namn och även mitt namn. Allas våra namn är lika heliga. Är vi barn av Gud dvs Skapelsen så är vi också delar Gud. *Helgat varde allas våra namn!*

...tillkomme Ditt Rike...

Ditt Rike är mitt Rike, allas vårt Rike dvs allas vårt Universum, vårt Kosmos. Världen tillhör oss alla lika mycket. Detta är återigen en separation från Gud. Bönen säger att riket är långt borta från mig, och att det är mig tillgängligt enbart på Guds nåder.

...ske Din vilja såsom i Himmelen så ock på Jorden...

Ske din vilja berättar om en egoistisk Gud med egen personlig vilja. För mig går Gudsbegreppet bortanför alla slag av viljor. Gudskraften är för mig en kärleksfull kraft, en *automatik* som existerar i allt som är – vad som än händer. På samma sätt som att Jorden snurrar kring sin axel och våren kommer varje år. Ingen människa kan styra över dessa naturliga lagar eller sätta dem ur funktion. De är fullständigt rättvisa. Den som öppnar sitt hjärta och sitt sinne och tar emot får daglig hjälp. Den som är stängd i sitt hjärta och låst i sitt sinne hindrar sig själv från att ta emot den hjälp som finns.

...vårt dagliga bröd giv oss idag...

I stället för att *be* om mitt dagliga bröd *tackar jag* för livets dagliga gåvor, vilka innehåller både brödföda och annat jag behöver för både livsuppehälle och fortsatt utveckling som människa.

...och förlåt oss våra skulder...

I min Gudstro finns inte begreppet förlåtelse på det viset att jag måste be om förlåtelse när jag "har syndat" eller av okunskap inte gjort så gott som jag innerst inne önskat, eller som jag hade kunnat göra om jag vetat bättre eller klarat mer. Vi är alla oskuldsfulla i vår okunskap, brist på erfarenhet eller avsaknad av sunt förnuft. Den som är avstängd från vår naturliga gudagnista bär trauman inom sig och är inte för den skull *syndig*. Begreppet *synd och skuld* existerar endast i en fundamentalistisk tro som många fortfarande bär spår av genom barndomen och uppväxten. Även många av dem som icke tror bär på bibelns tunga ok genom Luthers gamla lära som fortfarande lever kvar i svenska folksjälén.

...såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro...

I *den kravlösa kärleken* finns inte begreppet förlåtelse - för då skulle Guds kärlek inte vara kravlös. Vi behöver inte förlåtas för att vi omedvetet skapar lärdomar, dvs motstånd och problem, vilka i förlängningen får oss att utvecklas som människor och höja våra gudomliga energier.

...ty riket är Ditt...

"*Riket*" tillhör oss alla lika mycket, till och med de som mördar och bedrar. Den goda kraften finns till för alla. Vi är alla del av samma skapelsekraft. Gudomen lämnar ingen utanför.

...och makten och härligheten, i evighet, Amen

Härligheten tillhör oss alla, ja. Men *makten* existerar inte hos en kravlöst älskande gudomlig kraft. *I evighet* ja, för i evigheten finns ingen början och inget slut, och det är den eviga livsvandringen vi alla gör.

Nedan följer förslag på ändring av texten ovan:

TACK TILL SKAPELSEN

Käre Fader/Moder, i Himmelen, på Jorden, i mig, utanför mig, överallt
Hela Skapelsen tillhör oss alla, vi är alla ett
Vi är välsignade, beskyddade och Gudomligt vägleda
Det finns ingen plats där Gud inte finns
Jag släpper nu mitt ego och låter Gudomen arbeta och verka genom mig
Ödmjukt och tacksamt tar jag emot alla dagliga gåvor
Jag kräver ingen förlåtelse av någon
Min kärlek till människor, djur och natur är utan krav
Jag vördar livet, vårdar min kropp, älskar min nästa såsom mig själv och dyrkar
jorden jag trampar på
Min tacksamhet är oändlig
I evighet
Amen

Nedan är förslag på en lite längre variant:

JAG BEKRÄFTAR GUD I MIG

Kära Moder/Fader i himmelen, på Jorden, i mig, utanför mig, överallt
Jag bekräftar här vår enhet med varandra och den gudomliga kraft som styr allt
Vi är alla ett, låt oss helga och vårda denna helhet
Jag är redo att släppa taget om mitt ego, mitt lägre jag, min personliga vilja, och låta
gudomliga energier styra mitt liv
Jag släpper nu all kontroll, känner tillit till livet och följer med på Kosmos vågor
Jag tar tacksamt emot mitt dagliga bröd och alla andra gåvor som kommer till mig
utmed vägen
Glatt och villigt delar jag med mig till bröder och systrar som hungrar efter fysisk eller
andlig spis
Jag är tacksam för varje ny dag och tar ödmjukt och ogirigt emot det överflöd som
finns tillgängligt för mig.
Jag förlåter mig själv när jag känner att jag kunde gjort bättre
Jag rannsakar mig själv och försöker bättre nästa gång
Jag kräver ingen förlåtelse av de jag upplever har sårat mig
Jag är själv ansvarig för alla mina känslor
Andra människors begränsningar är inte mina
Min styrka kommer inifrån mig själv med hjälp av den gudomliga kraft som
genomsyrar allt levande
Vi är alla del av Universums oändliga storhet och gudomliga flöde

Jag låter mig hänföras av livets skönhet
Jag låter mig glädjas åt livets gåvor
Jag är villig att låta kärleksfull humor sprida sig genom alla mina celler och vidare ut
till mina medmänniskor
Jag tror på leendenas, glädjens och skrattens helande förmåga
Jag bekräftar min inre läkande kraft
Jag känner tillit till den gudomliga vägledningen som finns i allas liv
Jag avsäger mig alla behov av personlig makt över någon annan
Kosmos har ingen början och inget slut
Vi har alltid funnits
Vi kommer alltid att finnas
I evighet
Amen

Många av nutidens människor rusar genom livet som ett expresståg. Vi missar att stanna vid de hållplatser som bjuds. I stället ilar vi vidare. Vad behöver se upp så att vi inte hamnar i en ålderdom där vi för sent ångrar att vi inte steg av tåget, tog ett djupt "ande-tag", luktade på blommorna, plockade några smultron, tittade upp mot himlen, solen och regnbågen och bara var, bara *njöt*.

Kom vi ihåg att andas lugnt?
Kom vi ihåg att njuta?
Kom vi ihåg att tacka?
Kom vi ihåg att leva fullt ut?

En medelålders kvinna tittar tillbaka på sitt liv och talar med Gud. Orden summerar hennes liv och hennes relation med Gud. Hon vill att orden ska läsas på hennes begravning:

GUD

Du gav mig kreativ förmåga, och jag skapade
Du gav mig intellekt, och jag tänkte och studerade
Du gav mig känsla och jag filosoferade
Du gav mig intuition och jag kände in människor och situationer
Du gav mig kunskap, och världen öppnade sig
Du gav mig ordets gåva, och jag talade och skrev
Du gav mig pengars flöde, och jag använde dem
Du gav mig kärlek och familj, och jag böjde mitt huvud i ödmjukhet och tackade
Du gav mig skönhetsupplevelser, och jag njöt
Du gav mig insikter, och jag delade med mig
Du gav mig livsglädje, och jag inspirerade andra
Du gav mig humor, och så småningom blev skratten alltfler
Du öste gåvor över mig, och jag tog emot

Du gav mig livet, men jag oroade mig
Du gav mig inre och yttre skönhet, men jag tvivlade på den

Du gav mig styrka, men jag var inte alltid medveten om den
Du gav mig hälsa, men jag var ändå rädd för att dö från mina nära och kära
Du gav mig ständigt nya ögonblick, men jag glömde ofta bort att leva i nuet, jag
tittade mest framåt
Du gav mig nyttiga lektioner, och jag klagade
Du gav mig fri vilja, och ibland skenade jag iväg
Du gav mig en öppen kanal till dig, men det var inte alltid jag lyssnade
Du fanns tydligt bakom kulisserna, men det var inte alltid jag såg dig
Dina kosmiska lagar var alltid rättvisa, men det var inte alltid jag ville förstå
Du gav mig allt jag önskade och bad om, och jag var tacksam, men längst inne
fortsatte jag oroa mig

Förlåt mig för att jag ibland glömde bort att jag hade allt att vara lycklig över
Förlåt mig för att jag inte slappnade av mer
Förlåt mig för att jag inte alltid förstod att njuta till fullo

Jag har varit tacksam men ändå inte sett eller helt förstått hela bilden

När jag blev äldre och tittade i backspegeln, började jag förstå vilka enorma
rikedomar jag fått, och att jag inte alltid sett dem eller varit medveten om dem. Jag
har tackat dig dagligen, och ändå är det så mycket jag inte har sett och inte tackat
för.

Tack för att du hörde mina ständiga böner i ungdomen om att få bli använd i ditt
namn.

Tack för att mitt liv som vuxen blev precis så innehållsrikt och uppfyllande som en
människa kan önska. Jag kunde inte bett om mer.

Tack för mitt liv, mitt besök på Jorden.

Tack Gud, min fader/moder i Himmelen, på Jorden, i mig, utanför mig, överallt

Tack för allt

Tack för precis *allting!*

Tack för att du hjälpte mig att inse allt detta innan livet tog slut.

I din och medmänniskornas fortsatta tjänst. Alltid!

Amen